

Napsat jeden text a v něm popsat všechny jazyky, kterými se mluví na území Francie, vypadá jako nemožné. Nejenom, že je nelze všechny vůbec vyjmenovat, ale také výběr zmíněných zcela jistě pozvedne hlasy, proč byl či nebyl zahrnut ten který jazyk. Je třeba učinit vlastní výběr a zároveň respektovat názory jiných.

Můžeme se zmínit o jazycích, které se historicky vyvinuly na daném území, o jazycích imigrantů, jazycích zvaných regionální či o méně známých jazycích různých společenství, jako jsou Romové či hluchoněmí. Mimo oficiální jazyk se ve Francii mluví několika desítkami dalších dialektů a jazyků, ať historicky spjatými s územím Francie nebo přinesenými v minulosti.

Zásadní ovšem je, jaké mají a měly by mít všechny tyto jazyky postavení a roli ve škole. Nej důležitějším faktorem takového souboru o jazycích Francie je, že by měl hledat cesty, mosty, lávky, jednotlivé jazyky by měly být daleky uzavírání se do sebe a formalismu na všech stranách, nýbrž by se měly potkávat, mísit se a křížit.

Bohužel jazyková politika Francie tomuto ne zcela přispívá. Abychom pochopili současnou situace, je třeba zapátrat v historii. Francie již ve středověku začala prosazovat jazykové sjednocení země, francouzština jako jediný oficiální jazyk byla chráněna a prosazována (Ordonnance des Moulins vydané Karlem VII. roku 1410, Ordonnance de Villers-Cotterets Františka I. z roku 1539). První institucí, která začala proces standardizace francouzštiny, byla Francouzská akademie, založená v roce 1635 kardinálem Richelieuem. V 17. století prosazoval le bon usage Vaugelas.